

вечера тъ нѣма да се върнатъ.
Азъ сѫщо нѣма да се върна.
Ако има нѣщо служебно, ще ми
го съобщите утре.

Излиза.

Младшиятъ контролъръ сѣда
на масата си.

Минаватъ се нѣколко минути.
Той престава да си глади нокти-
тъ, скрива ножичкитъ въ джоба
на джилетката си и, като се за-
мисля, съща се, че сега може да
си свърши една работа, която
вчера на обѣдъ не можа да за-
върши поради късното време. На-
чалствуващитъ ги нѣма, той може
да излѣзе и да я свърши. Сго-
денъ случай.

Звѣни и повиква книговодителя.

— Азъ ще излѣза и до дове-
чера нѣма да се върна — казва
той. — Началника и подначал-
ника ги нѣма. Старшия кон-
тролъръ сѫщо. Тѣ до довечера
нѣма да се върнатъ. Ако има
нѣщо по службата, ще ми го
съобщите утре.

И той излиза.

Книговодителътъ си отива въ
стаята, сѣда на масата си и се
замисля.

— Азъ има да уреждамъ една
работка, — спомня си той. — Има
да се срѣщамъ съ селянитъ по
спазаряване на нивата. Мога да
излѣза и да си свърша работата.
Началствуващитъ ги нѣма и нѣма
до довечера да се върнатъ.

Взема си сѫщо балтона, басту-
на, поставя си коженитъ ржави-
ци, подгъва имъ върховетъ да
не му излизатъ пръститъ, тури

бомбето и повиква машинописецъ:
— Началницитѣ ги нѣма, нико-
го нѣма. Нѣма и да дойдатъ.
Азъ ще излѣза и до довечера
сѫщо нѣма да се върна. Ако
има нѣщо, ще ми го съобщишъ
утре.

Като казва това, излиза.

Машинописецътъ сѣда до ма-
шината, но не му се работи.

Той си спомня, че има да на-
прави една справка въ влагалищ-
ното отдѣление на гарата.

Извѣжджа и гледа часовника си.

— Мога сега да излѣза да я
направя, решава той, — нѣма ни-
кого отъ началствуващите и нѣ-
ма да се върнатъ до довечера.
Тъкмо случай. Иначе трѣба да
се иска разрешение, да се дава
обяснение, да се бѣрза за връ-
щане точно на минутата... Време-
за гарата има. Ще взема трамвай.

Той повиква разсилния и му
казва:

Азъ ще излѣза. До довечера
нѣма да дойда. Тукъ нѣма ни-
кой. Ако има нѣщо, ще ми ка-
жешъ утре.

Излиза и той.

Рассилниятъ остава самъ. Той
нѣма какво да прави. Седи нѣ-
колко минути, но не му се седи
самъ. Навикналъ е да приказва.
Взема разсилната книга, заключ-
ва отдѣлението и излиза, като
си мисли следъ часъ да се върне
да помете и почисти.

Съ „разсилната“ той походи
безцелно изъ улицитѣ, да научи
нѣщо, да чуе, да види. Отиде
следъ това въ салона на цен-